

פנימיות

מחשבת החסידות לעולם התורה

88

ניסן
ה'תשע"ז

טוב עין הוא יבורך

הרבי לא מותיר בידיו מאום, ובטוב עין ואמון מלא בדורנו, משתף אותנו בדברים להם השתוקקו בדורות ה"ראשונים כמלאכים" ולא זכו להם

את ההמשך, אך לפועל לא הדפיסם.

בשנת תשל"ז יצא הרבי בהתוועדות חג הגאולה כ' כסלו, בבקשה מפתיעה שידפיסו את ה"המשך", והביע את רצונו שהכל יישאו באחריות ההדפסה ע"י השתתפות סמלית. הרבי אף הזהיר שבספרים לא יוזכרו שמות המשתתפים בעריכה, זאת בשל החששות הכבדים הכרוכים בצעד נועז זה. וכך הודפס גם ה"המשך" נכבד זה, כשהוא מצטרף לאוצר כתבי החסידות אותם הדפיס הרבי בשפע רב בו התברך דורנו; ובעוד ובדורות קדומים היו אלו נחלתם של יחידי סגולה, בזבו הרבי את כל האוצרות, גם כאלו שחשש לפרסמם.

סיפור זה כה מאפיין את הרבי שלא מותיר בידיו מאום. בטוב עין ואמון מלא בדורנו משתף אותנו הרבי בדברים אשר השתוקקו להם בדורות ה"ראשונים כמלאכים" ולא זכו להם. ואילו דווקא בדורנו – "אכשור דרא" בעיניו של הרבי.

בהזדמנות אחרת התבטא הרבי לגבי מנהג מסוים שגילה לו חמיו הרבי הרי"צ, ופרסמו הרבי ברבים כשהוא שב ואומר: "אמנם חמיו לא פרסם את המנהג הזה, אבל היות שסיפר לי אודותיו, ידע בוודאי שסוף כל סוף אגלה אותו לרבים..."

גם בחג הפסח ניתן היה לראות את מסירותו של הרבי, בה פרץ דרך ביוזמתו האישית. רצונו הקדוש של הרבי היה שיראו כיצד עורך הוא את ליל הסדר ונתן את האפשרות להיכנס ולחזות בקודש פנימה.

בשנת תשכ"ט בליל הסדר הראשון, גברו הדחפויות בכדי לראות מקרוב את הנהגותיו הקדושות של הרבי ובשל כך שררה בוקה ומבולקה במהלך הסעודה; משום כך הודיעו שלמחרת לא תינתן האפשרות להיכנס אל

בשנת תשל"ז סיפר הרבי סיפור אישי, בו הוא מתאר את הגעתו של אוצר בלום לידיו. כאשר נסע חמיו הרבי הרי"ץ מביתו, חיפש מישהו שיוכל לסמוך עליו ולהשאיר בידו חבילת כתבי יד יקרי הערך מאביו הרבי הרש"ב. כמובן שכתבים אלו הופקדו בידי חתנו – הרבי בכדי שיישמרו עד שישבו חמיו.

הרבי תאר באותה הזדמנות, שלא רצה להחמיץ את ההזדמנות הנדירה שנפלה בחלקו ועשה צילום מן הכתבים כשהוא השקיע ממון ומאמצים מרובים לשם כך. הרבי נימק את מעשיו מפסיקה הלכתית: "המפקיד ספר אצל חבירו... אסור להעתיק ממנו, והני מילי בעם הארץ, אבל תלמיד חכם.. מותר לקרות ולהעתיק ממנו, כי ודאי על דעת כך הפקידו אצלו". (שועה"ר חו"מ דיני מציאה ופקדון סכ"ו). דין מפורש בשולחן ערוך מאשר אם כן, שספרים שהופקדו בידי תלמיד חכם הופקדו על דעת שיעתיקם.

תוך ענווה הסתייג הרבי ואמר, שבמקרה זה לא משמעותית כל כך גדלותו של התלמיד חכם.. אלא העיקר הוא ש"ודאי על דעת כך הפקידו אצלו". שכן, כמה שנים לפני זה, בחיי חמיו, היה "חשוד" על כך שאם יגיע לידו כתב חסידות, ובפרט כזה אשר לא הגיע לידי החסידים – בוודאי יעתיקו. וכך אמנם עשה. היו אלה כתבי ה"המשך" של מאמרי החסידות הידועים בשם "בשעה שהקדימו", שנאמרו בין השנים תער"ב-תער"ו ע"י הרבי הרש"ב.

את ה"המשך" חשב כבר הרבי הרש"ב בעצמו להוציא לאור, אך לפועל לא הודפסו ונותרו הכתבים בידי בנו ממלא מקומו הרבי הרי"ץ, ובידי הרבי היו כאמור הצילומים. במשך כל השנים ניתן היה לראות את חבתו של הרבי למאמרים אלו. במהלך השנים אמנם עלה בדעתו של הרבי להפיץ

הקודש פנימה לחזות בעריכת הסדר של הרבי בלילה השני, ואכן רק קבוצה מינורית נכנסה ל"סדר" עם הרבי בלילה השני.

במהלך חג הפסח בשנה זו התייחס הרבי לכך שלא הרשו להיכנס ל"סדר" השני. הרבי אמר שלמעשה גם אצל חמיו הרבי הרי"ץ לא היה נהוג שהתלמידים ישתתפו בעריכת הסדרים, והרבי אמר שתמיד הוא התפלא מה טעם הדבר, אך עיון בהגדה מעלה שאף התנאים הקדושים ערכו את ה"סדר" ללא "תלמידיהם" עד שבאו מבחוץ ואמרו להם "רבותינו הגיע זמן ק"ש של שחרית" – עובדה היא, שכבר מאז לא ניתן לתלמידים להיכנס לרבותיהם בעת ה"סדר". הרבי הוסיף שהנהגתו לאפשר לקהל להיכנס ל"סדר", הייתה הנהגה מחודשת מצדו ובסוף "מקבלים סנוקרת" ("א שנעל") על כך... זוהי אם כן מנהיגותו של הרבי, אשר באהבה ומסירות נפש של ממש, לא מנכס מאום לעצמו ומעניק לנו בטוב עין מכל אשר לו.

בי"א בניסן חל יום הולדתו של הרבי, הזדמנות פז להחזיר ולו במעט למי שנותן את כל כולו עבורנו במסירות בלתי רגילה. איזו מתנה אם כן ניתן להעניק לו?

מתנה אחת, עליה חזר הרבי וביקש בפה מלא – קירובם של ישראל והכנתם לגאולה השלימה. באחת ההזדמנויות ביקש הרבי מאחד מידידי המוסדות: "אין זה מקובל לבקש מחבר מתנת יום הולדת. אבל במקרה זה, בגלל היחס המיוחד בינינו אבקש ממך להעניק לי מתנת יום הולדת: להניח תפילין בכל יום, ולומר לפחות "שמע ישראל" באנגלית או בעברית. ואם אינך יכול לעשות מעבר לכך – אסתפק בזאת".

טוב העין בה נוהג הרבי כמודל לחיקוי עבורנו, היא המתנה היקרה ביותר שניתן להעניק לרבי לרגל יום הולדתו. בכך ללא ספק נגרום לרבי נחת רוח מרובה, ונכין את העולם כולו לגאולה השלימה.

מדוע זכירת יציאת מצרים אינה נמנית במנין המצוות?

עם פרשיות "שמע" ו"והיה אם שמוע", משום שאינה מעניינת. ברם כיוון שיש בה ציווי זכירת כל המצוות, הרי היא מעניינת ולפיכך נצטרפה עם פרשיות אלו. וכיוון שנצטרפה אליהן בקריאת היום, אף על פי שמצוות יציאת אינה נוהגת אלא ביום, לא ראו חכמים בכך, סיבה לחלק בין אמירה ביום לאמירה בלילה.

נכללת במצוות קריאת שמע

ומעתה יש לתרץ, מדוע לא מנה הרמב"ם את מצוות זכירת יציאת מצרים בספר המצוות שלו:

מאחר שמצוות עשה של קריאת שמע, כוללת את אמירת שלש פרשיות אלו, "שמע", והיה אם שמוע, "ויאמר", ובפרשת "ויאמר" – פרשת יציאת, יש בה זכרון יציאת מצרים, – מובן שה"מצווה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה", נכללת היא במצוות "קריאת שמע" ביום ובלילה, (בזכרון יציאת מצרים שבפרשת יציאת) ולפיכך לא נמנית מצווה זו במנין המצוות בתור מצווה בפני עצמה.

והרי זה בדיוק כשם שהציווי על זכירת שאר כל המצוות (בפרשה שניה – "והיה אם שמוע", ובפרשת יציאת) נכלל במצוות קריאת שמע, ואינו נמנה בתור ציווי בפני עצמו, למרות שאין זה הענין של "יחוד השם", המבואר בפרשה ראשונה ("שמע"), כמו כן מובן שמצוות זכירת יציאת מצרים בכל יום, נכללת אף היא במצוות קריאת שמע, בפרשת יציאת. וזאת אף שזה ענין בפני עצמו, מהציווי של יחוד השם, והציווי של זכירת כל המצוות, שבפרשת שמע, והיה אם שמוע.

ומכיוון שמצוות זכירת יציאת מצרים בכל יום, נכללת בפרשת יציאת, הכלולה במצוות קריאת שמע שבכל יום ולילה, לא מנה אותה הרמב"ם כמצווה בפני עצמה, אלא כללה במצוות קריאת שמע.

(מעובד מתוך שערי המועדים פסח, חלק ב, סימן קיב)

במנין המצוות.

ברם יש לדחות, שכן, נוסף על כך שדוחק גדול הוא לומר שהרמב"ם מכריע ופוסק כדעת בן זומא ולא כדעת חכמים – הרי מלשון הרמב"ם בהלכות קריאת שמע, שכתב "מצווה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה", משמע בבירור, שזוהי מצווה ככל המצוות, בדוגמת מצות יציאת שאודותיה מדובר בהלכה זו, ואיננה מצווה זמנית! וחזרה הקושיה למקומה.

אולם יש לבאר זאת באופן אחר:

מצוות זכירת יציאת מצרים בכל יום אינה נמנית במנין המצוות בתור מצווה בפני עצמה – מאחר שהיא נכללת במצוות קריאת שמע, כי הפרשה השלישית של קריאת שמע, היא פרשת יציאת, "שיש בה זכרון יציאת מצרים".

ביאור הדברים: בתחילת הלכות קריאת שמע כותב הרמב"ם: "פעמיים בכל יום קוראין קריאת שמע בערב ובבקר... ומה הוא קורא? שלש פרשיות, אלו הן, שמע, והיה אם שמוע, ויאמר. ומקדימין לקרות פרשת שמע מפני שיש בה יחוד השם... שהכל תלוי בו. ואחריה והיה אם שמוע שיש בה ציווי על (זכירת) שאר כל המצוות, ואחר כך פרשת יציאת, שגם היא יש בה ציווי זכירת כל המצוות".

וממשיך הרמב"ם: "אף על פי שאין מצוות יציאת נוהגת בלילה, קוראין אותה בלילה, מפני שיש בה זכרון יציאת מצרים, ומצווה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה".

מקשה ה"כסף משנה": לפי דברי הרמב"ם שאומרים פרשת יציאת בלילה, משום שיש בה זכירת יציאת מצרים, יכול היה לומר זאת גם לגבי אמירת פרשת יציאת ("ויאמר") ביום, ומדוע, לגבי אמירתה ביום הביא הרמב"ם טעם אחר, "שגם היא יש בה ציווי זכירת כל המצוות"?

ומתרץ: אילו לא היינו קוראין את פרשת "ויאמר" אלא רק מטעם זכירת יציאת מצרים, שיש בה, לא היינו מצרפים אותה

כתב הרמב"ם בהלכות קריאת שמע ש"מצווה להזכיר יציאת מצרים ביום ובלילה, שנאמר למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים על ימי חייך", וקשה אם כן, מדוע לא מנה הרמב"ם – מצווה זו של זכירת יציאת מצרים בכל יום – במנין המצוות שלו?

וביותר יוקשה: את המצווה של זכירת יציאת מצרים בליל פסח, מונה הרמב"ם במנין המצוות, ואם כן, מדוע לא מנה הרמב"ם במנין המצוות, גם את מצוות זכירת יציאת מצרים בכל יום?

ותלמידי הגאון ר' חיים מבריסק כתבו משמו תירוץ לשאלה זו: שהטעם לכך שהרמב"ם לא מנה את מצוות זכירת יציאת מצרים בכל יום במנין המצוות, הוא לפי שהיא מצווה זמנית, שאינה נוהגת לימות המשיח.

לפי שהיא מצווה זמנית

ובהקדים: בפירוש הפסוק "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך" – ישנה מחלוקת בין חכמים לבן זומא: לדעת בן זומא – "ימי חייך הימים, כל ימי חייך הלילות", ואילו לדעת חכמים – "ימי חייך העולם הזה, כל ימי חייך להביא לימות המשיח".

ונחלקו הראשונים בדברי חכמים: יש סוברים שחכמים חולקים על בן זומא, וסוברים שהריבוי של "כל ימי חייך", הוא "להביא לימות המשיח" בלבד, ועל פי זה – אין חיוב להזכיר יציאת מצרים בלילות. אולם יש ראשונים הסוברים שחכמים מוסיפים שהחיוב הוא גם לימות המשיח, אבל פשיטא שישנו חיוב להזכיר יציאת מצרים בלילות.

ועל פי זה – אפשר לומר שהרמב"ם פוסק כבן זומא, שהריבוי של "כל ימי חייך", הוא רק על הלילות, וסובר הוא שלימות המשיח אין חיוב להזכיר יציאת מצרים, ומאחר שמצווה זו הינה מצווה זמנית שאינה נוהגת לימות המשיח, לפיכך לא מנה הרמב"ם

ציור: זלמן קליינמן

האדמו"ר מקרעטשניף צוק"ל: ילדי הת"תים - ספר תורה לקבלת פני משיח צדקנו

הרפואה רמב"ם, אומר לי ולרעייתי: "תנו לי לעכל את זה שהוא יצא מזה ממש בלי שום רושם. תשאירו אותו עוד שלושה ימים..." לאחר מכן, הוא שוחרר הביתה, אבל היינו מוזמנים איתו לסדרת בדיקות מעקב במשך שנה, לוודא שאכן לא נוצר שום סיבוך.

הבטאון 'בחדר' נתקבל...

והנה, לקראת חג השבועות, השתדל הבה"ח מאיר אבוביץ', חסיד גור שהיה עושה מילויי מקום בתלמוד תורה, לסדר הוצאה לאור של בטאון התלמידים "בחדר", במהדורה חגיגית וגדולה יותר. ביקשתי מהרב ישראל דוד חבר הנהלת זמ"ר, להדפיס את החוברות אצלם ועל חשבונם, והחוברת נדפסה בחסות זמ"ר.

עתה שלחתי לרבי מלך המשיח, מכתב בקשת ברכה, לבגנו מנחם מענדל, שגם בעתיד לא יהיו אצלו שום סיבוכים. כדי לא להיות רק "חסיד של צרות", צרפתי את הבטאון "בחדר". וזו התשובה המרגשת אותה זכיתי לקבל במכתב מהרבי שלנו: "הבטאון ב'בחדר' נתקבל ות"ח ת"ח". (ותשואות חן תשואות חן). מילים אלו הן בכתב יד קדשו של הרבי. בהמשך מכתב ברכה לאפשערניש, וליד חתימת יד קדשו הוסיף הרבי בכתב יד קדשו: "ולבשו"ט תכה"י (=ולבשורות טובות תמיד כל הימים). למותר לציין שכל הבדיקות לאורך השנה היו טובות ולא נשאר שום רושם וזכר ממחלה זו.

נרעשתי מהסגנון ומהקירוב, אך לא הבנתי מה מצא הרבי שליט"א בבטאון זה יותר משאר עניינים שזכיתי לשלוח.

ובכן דפדפתי בבטאון התלמידים, ומצאתי בו כתבה של התלמיד חננאל יהושע פיזם, המתאר את ביקורו של הרבי מקרעטשניף, ואת דבריו הנרגשים אודות ביאת משיח, בזכות פעולותיו הקדושות של הרבי... ומשער הנני שבזה מצאנו חן בפני רבינו משיחנו.

ברור שישנם יהודים רבים יותר ממה שישנם ספרי תורה... ואם כך, מה יעשו אותם יהודים שלא יהיה להם ספר תורה לקבל עמו את פני משיח צדקנו? אלא שהם יקחו את כל אחד ואחד מילדי החיידר, בפיאותו, ויחזיקו בו בתור ספר תורה חי לקבלת פני משיח! מכך מובן, איך כל ילד בת"ת, כשהוא מודע לכך, שהוא ישמש כספר תורה, לקבלת פני משיח צדקנו, אזי ברור איך יהיה לימוד התורה שלו, התפילה שלו, היראת שמיים שלו... עד כאן תוכן הדברים.

הצוות והתלמידים ליוו את הרב הצדיק מקרעטשניף זצ"ל, בשירת "כי בשמחה תצאו" למכונית שבה נסע. גם הרב דרוקמן התלווה לרכב זה. והנה, העירו התלמידים את עיניי לכך, שהאדמו"ר בוכה ברכב בדמעות שלישי, בהתרגשות. שאלתי את הרב דרוקמן, מה היה שם, ברכב? והרב דרוקמן שליט"א סיפר: הרבי מקרעטשניף בכה ואמר: מספרים לי שרוב הילדים בחיידר זה הם ילדים של בעלי תשובה. וכל זה קורה כאן בקריית חיים. אבל הרבי מליובאוויטש פועל בכל העולם, ואם כן בכל העולם ישנם ריבוי בעלי תשובה, מכוחו של הרבי, ואם כך, איך זה שמשח עדיין לא בא?! אמר בדמעות של כיסופים לגאולה.

באיסרו חג השבועות, באותה שנה, היה ה"אפשערניש", של בנינו הרה"ת ר' מגדי פיזם, בן השלוש. בו ביום החל לקבל מחלה נדירה יחסית שנקראת "קוואסאקי" שבדרך כלל גורמת סיבוכים לאחריה. ביקשנו את ברכת הרבי בטלפון למזכירות, ותוך מספר ימים, הבריא הילד. לא אשכח את מראהו של מנהל מחלקת הילדים בבית

בשנת תש"ן, ביקר האדמו"ר מקרעטשניף זצ"ל, בקריות. הוא התארח למספר ימים אצל הרה"ג הרה"ח הרב דוד מאיר דרוקמן שליט"א בקרית מוצקין רב העיר ורב אנ"ש דהקריות, קיבל קהל, התפלל בבתי הכנסת בקרית מוצקין, ובמוצאי שבת קודש, התקיימה מלווה מלכה חגיגת - דינו, בבית הכנסת "אני מאמין" בקרית מוצקין.

הרב דרוקמן ביקשני להיות המנחה בדינו זה, ואכן התקיים בהצלחה. בקשר עם זה, ביקשתי מהרב דרוקמן שליט"א שיזמין את האדמו"ר מקרעטשניף לבוא לבקר בת"ת ולשאת דברי קודש בפני התלמידים. האדמו"ר הסכים, וכעבור יומיים הגיע לת"ת, והתקבל באולם הת"ת, אז בבית צ'ארנה, רחוב בית אלפא 1 בקרית חיים המערבית, בכבוד ובדרך ארץ. כשהתיישב האדמו"ר האורח ליד שולחן הכבוד, שאל את הרב דרוקמן באיזו שפה לדבר, עברית או אידיש? אבל הוא עצמו ענה תוך כדי דיבור, הרי הרבי מדבר את שיחותיו הקדושות באידיש, ומתרגמים אותם לתלמידים. אף כאן, כך אמר, אדבר באידיש והרב דרוקמן יתרגם לשון הקדש, וכך היה.

דמעות כיסופים לגאולה

כ"ק האדמו"ר מקרעטשניף זצ"ל דיבר דברי התעוררות מעומק הלב, הרב דרוקמן תירגם זאת, ונקודת הדברים הייתה:

"ידוע, מה שנהגו יהודים בחוץ לארץ, שכשהיה מגיע הקיסר לבקר בעיר היו היהודים יוצאים לקבל את פניו עם ספרי התורה. בוודאי, שכאשר יבוא משיח צדקנו יצאו כל בני ישראל לקבל את פניו, וכל יהודי יחפש להשיג ספר תורה, כדי להחזיק בידיו בעת קבלת פני משיח צדקנו. אולם,

שעת הכושר להרגש רוחני

פרק ז'

מאת הרב ישראל יצחק זלמנוב

"שמעת פעם את המילים 'שמשא אכולא נייחא'?" שאל את שלומי.

ההבדל בין שמש לריח...

"שמשא אכולא נייחא? לא, אבל התרגום מובן ופשוט: השמש נחה (או: מאירה) על הכל" ענה שלומי בקול רפה, לא מבין לאן חותר ר' נטע.

"ה' יתברך ברא את השמש עם תכונה בסיסית שהיא לא 'עושה תנאים' או 'פרוטקציות' על מי היא מאירה ועל מי לא. קרני השמש יכולים לנוח באותה מידה שווה על כל החפצים שנמצאים בחלל העולם הזה, בשמים ובארץ, דומם, צומח, חי ומדבר – השמש מצידה שולחת קרני אור שיכולים להאיר בכל מקום ועל כל דבר. מבחינתה של השמש, אין הגבלה לאן להאיר, והאור הוא אותו אחד בכל מקום.

בזה האור שונה מהריח: כל ריח שונה בהתאם לאקלים שסביבו. כשיש מים חיים – הריח הוא טוב. אך במקום אשפה – הריח נורא ואיום... מה שאין כן האור – הוא מצד עצמו לא מושפע מהאקלים שסביבו. אור השמש מאיר על תריס ונכנס דרך החרך שבו, ומאיר על האשפה ולא מושפע מהריח שלה".

הנהג הפנה את הרכב שמאלה בכניסה ליעד. "אבל, בכל זאת אנחנו רואים שיש הבדל בפעולה של אור השמש על זכוכית נקיה ומבריקה – לעומת פעולת אור השמש על דומם אטום כמו עצים או אבנים. האור שמאיר על הזכוכית מרובה יותר מאשר על האחרים.

וגם באור שמאיר על הזכוכית – יש הבדל גדול אם הזכוכית נקיה או שמא לא. נכון, תמיד הזכוכית תאיר, אבל אין ערוך לאור הנקי והטהור שמאיר על זכוכית מבהיקה עד שהיא עצמה נהיית מאירה לאחרים. אתה בטח מכיר את משחק הילדים המסוכן, לשרוף ניירות באמצעות זכוכית בחום השמש..."

היא תשנה את חייו. בעקבותיה הוא יחליט האם מקומו הנוכחי בחיפוש קרבת אלוקים הוא טוב ונכון, או שמא עליו לחפש את אשר איתה נפשו במחוזות אחרים.

אחרים? כעת הוא חלק מאותו "מחוז אחר"... ברכב שנשלח על ידי בית חב"ד באחת מעיירות הפיתוח, על מנת להביא את ר' נטע להתוועדות עם קהל ששומר תורה ומצוות באופן חלקי או מסורתי. שלומי כבר פגש באי-אלו יהודים שנמנים על אותם חוגים והמסתעף מהם בטיולי 'בין הזמנים' וכיוצא בזה, אך מעולם לא ראה התוועדות חסידית עם קהל שלא נמנה על באי בית המדרש, שלא לומר בית המדרש החסידי. הצעתו של שימי קסמה לו והציתה את חבלי הדמיון במוחו: להצטרף לר' נטע, המשפיע המפורסם, להיות בן לויתו ולנצל את הקירבה לברורים.

"עוד כמה דקות נשארו לנו על מנת להגיע ליעד?" התעורר לפתע ר' נטע מלימודו. – "כמה דקות" ענה הנהג, בחור צעיר שכיפה לבנה משמחה משפחתית נחה על ראשו בארעיות-מה.

ר' נטע הודה לו על המידע. "אנחנו נוסעים כעת להתוועדות חסידית" אמר – מלמל ספק לעצמו ספק לנוכחים ברכבו, "והתוועדות עם קהל מיוחד כמו אצלכם – הם ההתוועדות שאני הכי אוהב להיות בהם".

"מה ההבדל בין התוועדות כזו לבין התוועדות עם קהל ביתי?" שאל שלומי בקול שנמהלו בו בושה טבעית וסקרנות בוערת גם יחד.

"שאלה טובה שאלת" ענה ר' נטע בנועם זמזם לעצמו את המילים "שאלה טובה שאלת" שוב ושוב, במנגינה של שיר לכת חסידי, תוך שהוא מנסה לנקות את השמשה הקדמית מהאדים שדבקו בה.

תקציר הפרקים הקודמים: שלומי תמה מדוע שותים 'משקה' בהתוועדות. שימי מראה לו את דברי השל"ה לפיהם צדיקים וקדושי עליון גילו סודות התורה דווקא בעת שכרותם.

שלומי משוחח עם המשפיע של בית הכנסת שמבאר לו את שלושת הרבדים בקיום מצוה – גוף, נפש ונשמה, ומרחיב בקיום מצות אהבת ישראל ברובד ה'נשמה' המתגלה על ידי התוועדות חסידית.

ביציאה מבית הכנסת פוגש שלומי את גבאי בית הכנסת, שמתמקד בסגולה הרוחנית שקיימת בהתוועדות, ומגיע איתו למסקנה שהתוועדות חסידית מביאה לתובנה שיש דברים שנעלים מהשגת כלי השכל.

גם שימי, מצטט באזני שלומי מאמר חז"ל בענין השראת השכינה על עשרה מישראל, ושלומי מתחיל להבין שהוא לא מבין. סגנונו הבוטה של שימי מפריע לו לקבל את הדברים, ושימי מפנה אותו למישהו בר-סמכא.

נוסעים להתוועדות

גלגלי הרכב גמאו עשרות ומאות קילומטרים על גבי הכבישים הבינעירוניים, הרטובים והחלקים מהגשמים שירדו עד לפני שעה קלה. ר' נטע ישב לצד הנהג ואחז בידו חוברת בעלת שורות צפופות. שלומי ניסה לקלוט ממקום מושבו מאחור מה תוכן החוברת, אך ללא הצלחה. מחשבותיו נעו כמעט במהירות נסיעת הרכב... כל העת התחבט האם נכונה עשה כשהסכים להצטרף לנסיעתו של המשפיע הידוע ר' נטע לעיירת פיתוח אי-שם בצפון הארץ.

מול עיניו של שלומי עמדה מטרה נעלית ונשגבה: גילוי האמת. או יותר נכון: הכרת האמת. הוא חש שההסברים, עד כמה שהיו נכוחים וברורים מפייהם של המשפיע בבית הכנסת, שימי והגבאי החביב, החלו לחלחל ועם חלק מהמסרים הוא מוכן להסכים, אך לא לגמרי. הוא גמר אומר בליבו שהנסיעה הזו לא תהא לחינם.

להיות כלי קיבול

ר' שלמה מנזסון, היה אחד מחסידיו האברכים של "הרבי האמצעי", הוא היה גביר בן גביר, מחונך ומודרך ע"י חסידים שהיו עוד בזמנו של רבנו הזקן. חסיד, שלאחר "יחידות" אצל הרבי, היה נוהג להתוועד עם החסידים ולהצטרף למחול "היחידות", אבל לפי ערך החמימות החסידית, היה עדיין מהחסידים הקרירים, אלה הנקראים "חסידים בעלי-בתים"...

ר' שלמה זה, כמו שאר אברכי החסידים בשקלוב, היה מתפלל בהתלהבות, מצטרף להתוועדויות החסידיות ומתוועד כפי הנהוג בין החסידים.

פעם אחת, בשעת התוועדות מסוימת, התפרץ "מיכל המלמד הצולע" בבכי מזעזע, הכה את עצמו בליבו ובראשו בטענו כלפי עצמו: "ריבוננו של עולם, רחם עלי ועזור לי בחיות מאושרת ב'והאר עיננו בתורתך ודבק לבנו במצוותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך" כאותה חיות מאושרת שיש לשלמה מנזסון, ב"והעושר והכבוד מלפניך"!

אף שמיכל המלמד לא התכוון לבטל את ר' שלמה, שכן הוא אמר זאת אדעתא דנפשיה, בחשבו על עצמו, שכן הוא לא היה שבע רצון מדרגתו בעבודת ה', כיוון שאינו חש באמת לאמיתו את הבקשה של "והאר עיננו בתורתך", כפי שר' שלמה חש ב"והעושר והכבוד" ... ברם, אמירתו פעלה רושם חזק על ר' שלמה.

הוא נסע חיש מהר לליובאוויטש, נכנס ל"יחידות" אל הרבי האמצעי, ומאז נשתנה לאדם אחר לגמרי. שמונת השנים בהן נסע ר' שלמה לליובאוויטש, וכניסתו ל"יחידות" אל הרבי, לא פעלו עליו כאותו רושם חזק שפעלה עליו אימרתו הדרך - אגבית של ר' מיכל המלמד, שעשתה אותו ל"כלי קיבול".

זו אכן, דרך החסידות, שחסידים יושבים יחד להתוועדויות חסידיות, כתף אל כתף, באחדות ובאהבת ישראל, ללא חילוקי מעמדות חיצוניים. בהתוועדות חסידית אור האמת הוא שבוקע, ומתוך ביטול אמיתי, לרבי המשלח, ושליחותו הקדושה, להביא לימות המשיח, אזי מתקיים בכל אחד "ומקבלין דין מן דין".

ניירות עם זכוכית באור השמש... "חזר ר' נטע על אותו המשל, וניכר היה שהקהל מזדהה עם הדברים, "או שמא הזכוכית מלוכלכת ולא נותנת לשמש לעבור דרכה. כשמגיעים להתוועדות חסידית - צריכים להסיר את כל הכיסויים וה'לכלוכים' שאוטמים ומפריעים לאור הרוחני להתקבל אצלנו, כדי שהוא יוכל לעבור אחר כך, דרכנו, לאחרים".

ר' נטע איחל "לחיים" על כוסית משקה לכל הנוכחים. שלומי ראה איך כולם מאחלים בחזרה "לחיים", והנה ר' נטע פוצח בניגון חסידי שמח ועליז, מוחא כפיים בלהט תוך שחיוך נסוך על פניו. הוא נעמד על מקומו על מנת ליצור קשר עין עם כל אחד מהמסובים והשרה אורה שמחה וידידותית, "גם עלי", חשב שלומי לעצמו, מופתע. הוא ראה את המחזה הנפלא כאילו 'מהצד' ועיניו נצצו.

רוחניות - תופסת מקום בלב

הנה, גם הוא חשב שנכנס להתוועדות חסידית 'באקראי', אז בבית הכנסת החב"ד, כזכוכית אטומה ומלוכלכת, לא נותן אפשרות לאור הרוחני של ההתוועדות להתקבל אצלו, אך מה' מצעדי גבר כוננו. האור הרוחני והאלוקי שבהתוועדות פעל עליו תזוזה רוחנית. הנה, עובדה: זו הפעם השניה שהוא משתתף בהתוועדות וכעת זה אחרת לגמרי... הוא מרגיש בנוח, דברי התורה, ה'ווארטים' החסידיים, נשמעים לו טבעיים, כוסיות ה'לחיים' לא מפריעים לו, והכי חשוב: הנסיעה הארוכה כלל לא נדמתה בעיניו לביטול תורה, אף שבמהלכה הרהר כמה פעמים מה לו נגרר להרפתקה החסידית הזו...

שלומי הרגיש שהנה, גם דברים רוחניים תופסים אצלו מקום בלב. הוא החל מעט להבין את המשמעות של השראת השכינה במקום שבו יהודים יושבים יחד, כזכוכיות מצוחצחות ונקיות, ככלי קיבול לאור רוחני, לקדושה, ליראת שמיים.

רק כשעלו על הרכב בשעת ליל מאוחרת, ניאות שלומי לפתוח את סגור ליבו בפני ר' נטע המשפיע...

אור רוחני משפיע

שלומי הנהן במקומו, ממשיך לתהות לאן חותר ר' נטע. "כך גם ההתוועדות החסידית. היא בבחינת "שמשא אכולא נייחא". האור הרוחני שנמצא בהתוועדות משפיע על כל מי שיושב בו. הנה, תיכף אנחנו מגיעים ותוכל לראות את פעולת ההתוועדות על כל אחד מהיושבים".

נהג הרכב דומם את המנוע ופתח את הדלת שלצידו. משב רוח קרה נכנס מבעד לדלת ושלומי הידק את הצעיף שלצווארו. דבריו של ר' נטע דמו בעיניו בינתיים לחידה סתומה. הוא לא השלים את דבריו מחמת קוצר הזמן. נו מילא, בחזור הוא מקווה להשלים איתו את הנושא.

שלומי נכנס אחרי ר' נטע לאולם, ואחרי כמה דקות של התמקמות והתאקלמות במקום החדש והזר להם, החל ר' נטע נושא את דבריו. שלומי ישב ללא נייע. ר' נטע המשיך בדיוק מאותו מקום בו דיבר איתו לפני שדיברו ברכב.

"התוועדות חסידית היא כמו שמש שמאירה על כל העולם. כל מי שנמצא בהתוועדות חסידית מקבל וסופג מהאור הרוחני של ההתוועדות.

ההתוועדות עוזרת לכולם, אפילו לזה שחושב שהוא נכנס הנה באקראי. ובאמת, העובדה שמישהו נכנס - אפילו בדרך אגב - להתוועדות חסידית הרי זה לא "במקרה" אלא בהשגחה פרטית. מה' מצעדי גבר כוננו, וה' עוזר לכל יהודי שלא ידחה מפני האור האלוקי. גם על אחד שנכנס במקרה - האור הזורח פועל גם עליו".

הראשים מסביב הנהנו כמו בקצב מוסכם. העיניים של האנשים היו ממוקדות בר' נטע, שהיה נינוח ושליט כאילו הוא מדבר אל בחורים בישיבה גדולה ולא אל קהל שזה עתה הכיר לראשונה בחייו.

"אבל כמו שיש הבדל בין זכוכית נקיה לזכוכית לא נקיה בפעולה של אור השמש, האם היא יכולה להאיר דרכה עד שהזכוכית נהפכת בעצמה לאור שמאיר על אחרים - ומי כילד לא ניסה להדליק

המשך בגיליון הבא

אילנא דחיי צדיק ונשיא הדור

מאת הרב ישבעם הלוי סגל
משפיע בכפר חב"ד

באילן כמה חלקים: (1) שורש האילן. (2) הגזע. (3) הענפים. (4) הפירות.

שורש האילן כלול וטמון באדמה – מקור החיים לצמחים, ושם הוא מאוחד ב"כח הצומח שבארץ", שהוא המאמר האלקי **תדשא הארץ** וגו' (בראשית א. י"א), שהוא כח אין-סוף להצמיח צמחים עד אין קץ, וממנו שואב השורש את כוחו להצמיח.

הגזע הוא המוביל את כח הצמיחה אל **הענפים**, והתוצאות הן **הפירות**.

הנמשל לעץ

וכך גם ברוחניות:

"שורש האילן" – הרבי נשיא הדור, כלול ומאוחד במקור החיים – עצמות אין-סוף ב"ה.

"הגזע" – היא תורת החסידות, המוליכה את החיות האלוקית – "כח הצמיחה" – אל ה"ענפים".

"הענפים" – הם החסידים הקשורים אל הרבי – "שורש האילן" – ע"י תורת החסידות, ובאמצעות הרבי הם דבקים בה – עצמות אין-סוף ב"ה.

"הפירות" – אלו המעשים הטובים שעושים החסידים, הן עם עצמם – בעבודה פנימית שבלב, והן עם זולתם – במבצעים הקדושים וקירוב לב אחינו בני ישראל לאביהם שבשמים.

וכנ"ל, שע"י הפירות ופירי פירות – "ענפכם תתנו ופריכם תשא" (יהזקאל לו. ח) – אין לך קץ מגולה מזה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י הרבי משיח צדקנו.

מקורות לעיון:

אגה"ק כ"ו, קונטרסים ע' 76, סה"מ תש"ח 262, סה"מ השי"ת 271, לקו"ש ח"א 147, קונטרס עץ החיים.

(מתוך ספר "ערכים בחסידות" שיו"ל בקרוב)

מאילן החיים שהוא ספר הזהר הזה, יצאו על-ידו מהגלות – ברחמים, ויתקיים בהם ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר).

כאשר התורה עדיין בבחינת ז"א דאצילות – אינה מתלבשת בקליפת נוגה, וכל עניינה אלוקות בגילוי, והיא פנימיות התורה, שהנושאים הנלמדים בה הם עניינים רוחניים בסדר השתלשלות העולמות העליונים, וכן ענייני אלוקות בכלל, כמו ענייני גדולת ה' וכו' ובעיקר היא נועדה להמשיך את האמונה השלימה בקב"ה – בחכמה בינה ודעת, וללמד בשכל האנושי את אחדות ה' האמיתית.

וגם השכל וההשגה האנושית בזה הרי היא השגה רוחנית המבוססת על אמונה בה' ונרגש בה האור האלוקי, עד שכל עניינה הוא לידע את הו' ולבוא – ע"י ידיעה זו – לאהבת ה' ויראתו, לפיכך נקראת **אילנא דחיי**, והיא התורה בפנימיותה – פנימיות התורה.

לימוד פנימיות התורה

וכאשר אדם לומד פנימיות התורה וסודותיה, ואחר-כך עוסק בתורה שבעל-פה המלובשת בקליפת נוגה ובעניינים גשמיים, הנה לא זו בלבד שהתורה הנגלית שלומד אינה מגשמת אותו ח"ו, אלא אדרבה, ע"י התורה הנגלית דווקא – הוא מברר בירורים ומעלה לקדושה את העניינים הגשמיים שעוסק בהם.

על יסוד הנאמר בזה, ועפ"י משל מהאילן, היו החסידים – בעלי עבודה, מפרטים ומדגישים את סדר ההתקשרות לרבי, כמבואר בשיחת הוד כ"ק אדמו"ר הרי"צ זי"ע (שיחת י"ב תמוז תש"ח), וכפי שהיה נוהג המשפיע הרה"ח ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה לשגן למושפעיו.

נשיאי החסידות לדורותיהם – אלו המגלים בעולם פנימיות התורה, נקראים בשם **אילנא דחיי** – עץ החיים.

"כי האדם עץ השדה" (דברים כ' ט), הנה, מלבד פשוטו של מקרא זה, שהוא בלשון שאלה, גם רמז יש בו, והוא בלשון קביעת עובדה, והיינו האדם משול לעץ השדה. ועניינו לעשות פירות – להשפיע בסביבתו על תלמידיו מושפעיו ומקושריו, ולהחזיר בהם את פנימיותו – **דברי אלוקים חיים**, עד שגם פירותיו יהיו עושי פרי, וכמארז"ל: "אילן אילן במה אברכך, שיהיו נטיעותיך כמותך" (תענית ה' ע"ב).

וע"י ההתקשרות באילנא דחיי – כ"ק רבותינו הקדושים ותורת החסידות, ומשפיעים זאת גם על הזולת, עי"ז תהיה הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו, וכסיום מארז"ל: שכשיתקיים – "ענפכם תתנו ופריכם תשא" (יהזקאל ל"ז ה') – אין לך קץ מגולה מזה (סנהדרין צ"ח ע"א).

כשם שנשיאי החסידות נקראים בשם **אילנא דחיי**, כך תורתם – פנימיות התורה – נקראת בשם זה, וע"י לימוד תורתם והליכה בדרכיה, נגאלים בני ישראל מהגלות.

מהו עץ החיים

עץ החיים – בלשון הזהר והקבלה **"אילנא דחיי"** – הוא העץ שנטע ה' אלקים בתוך גן עדן (בראשית ב' ט). ענינו ברוחניות – **פנימיות התורה והקבלה** כגון ס' הזהר וכו'.

כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"מ במדבר דף קכ"ד ע"ב): "... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמים ויתקיים בהון ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר" (...מכיון שעתידיים ישראל לטעום

הטעם ל"סעודת משיח"

"גילוי הארת המשיח" בזמן מיוחד זה התגלה דווקא בדורותינו לפני הגאולה

ההפטרה, מבטא היהודי את ענין "גילוי הארת משיח" שבעבודתו הוא, במקביל להארה שבכל העולמות, אולם הוא עושה זאת רק בדיבור (הקריאה והאמירה) ובמחשבה (הכוונה). בעת הסעודה הוא מבטא ענין זה גם במעשה ובפועל, בסעודת מצוה. את הכוונה הקדושה של גילוי הארת משיח – הופך היהודי ל"דם ובשר כבשרו" – ע"י שאוכל סעודת מצוה בכוונה זו, ובפרט – שסעודה זו חדורה בדברי תורה וחסידות בעניני משיח וגאולה, תוך חיזוק האמונה בביאת המשיח מתוך התלהבות דקדושה. וזה – מעין מה שלעתיד לבוא יקוים "וראו כל בשר", דהיינו שהקדושה תחדור ותתגלה בגוף הגשמי, כך כהכנה לזה, עושה היהודי בדוגמת זה, וסועד סעודה באכילה ושתיה גשמית, שבכך משתף את גופו הגשמי – בקבלת "גילוי הארת משיח" ע"י כוונתו הקדושה והפנימית בסעודה זו.

שייכות "סעודת משיח" לדורנו

"גילוי הארת המשיח" בשש"פ – היה בכל הדורות, אולם דוקא הבעש"ט הק' שחי לפני כ- 300 שנה חידש וגילה את מנהג הסעודה לרגל ענין זה, וזאת משתי סיבות:

א. בשעה שחושך הגלות מתגבר כבתקופת "עקבתא דמשיחא", יש להאיר את העולם, כדי לעזור ליהודים להתגבר על החשיכה הרוחנית, ולכן מוסיפים גילוי אור ב"ועשה טוב", כדי לחזק את התגברות האור והטוב בעולם.

ב. הבעש"ט הק', שמלך המשיח ענהו בהיכלו על השאלה – "אימתי קאתי מר" – "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה", מגלה ומנהיג דוקא בדורות אלו, שמהווים הכנה לגאולה הקרובה, ענינים שהם מעין הגאולה בבחינת "טועמיה חיים זכו", ע"ד שבערב שבת טועמים מכל תבשיל ותבשיל של שבת, והרי האלף השביעי – של הגאולה – כנגד יום השביעי הוא.

הגאון האלוקי כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב ז"ע – מייסד ישיבות "תומכי תמימים",

א. בשביעי של פסח ובמיוחד בסיום היום מאיר בתוקף "גילוי הארת המשיח". מבואר בחסידות שביציאת מצרים נתחדש כללות הגאולה ונפתח אז הצינור גם לגאולה העתידה בב"א. ומכיון שבכל שנה ושנה חוזרת וניעורת אותה ההמשכה שהיתה בפעם הראשונה, הרי שבחג הפסח שבכל שנה מתעורר (לא רק הגילוי של יציאת מצרים, אלא גם) גילוי הארת המשיח. מכיון שידוע שכל המשכה – בסיומה היא מאירה בתוקף יותר, הרי שתוקף הגילוי של יציאת מצרים, וכן – הגילוי של הגאולה העתידה שנכלל בו, הוא ביום האחרון של פסח, ובו גופא בסופו של יום.

הדבר בא לידי ביטוי גם בקריאה בתורה של שש"פ, שבו הושלמה היציאה ממצרים ע"י קריעת ים סוף: קוראים ב"שירת הים", שתחילתה "אז ישיר" ל' עתיד – 'מכאן לתחיית המתים מן התורה' ובסיומה: "מקדש ה' כוננו ידיך ה' ימלוך לעולם ועד" – שעוסק בביהמ"ק השלישי שיבנה "בזמן שה' ימלוך לעולם ועד לעתיד לבוא". וכן מרומז הדבר בהפטרת שביעי של פסח: שירת דוד מלכא משיחא "ביום הציל אותו ה' וגו'", וסיומה: "מגדול ישועות מלכו ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם", ומשיח צדקנו – "בן דוד" הוא. וגילוי הדבר בהפטרת אחרון של פסח (בחול'ל): ההפטרה ברובה הגדול עוסקת במשיח ובימות המשיח: "ויצא חוטר מגזע ישי... ונחה עליו רוח ה'... והריחו ביראת ה'... וגר זאב עם כבש... מלאה הארץ דעה את ה'... ואסף נדחי ישראל... וגו'". ומזה שהפסוקים הראשונים בהפטרה זו – "עוד היום בנוב וגו'" עוסקים בנצחוננו של חזקיה' על סנחריב – הרי שמכיון שמפלתו של סנחריב היתה בליל יום א' דפסח ולא בשש"פ, לכן מובן – שגם פסוקים אלו שייכים לעיקר ההפטרה – משיח וניסי הגאולה. והקשר של חזקיה' לזה, הוא משום ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיה משיח".

ב. בעת הקריאה בתורה ואמירת

אשר ה"חפץ חיים", הגאון ר' חיים מבריסק, והגר"ע גרודזנסקי זצוק"ל – חרדו לשמו, סעד בשנת ה'תרס"ו סעודת אחרון-של-פסח ביחד עם מאות תלמידי הישיבה וציוה לתת לכל תלמיד ד' כוסות. ואז אמר: "דאס איז (=זוהי) סעודת משיח". מובן שההוראה היא לא רק לאותה שנה, אלא עבור כל השנים, וטעם הדבר הוא:

א. עפ"י נגלה: אחד הטעמים בד' כוסות של פסח הוא שהם כנגד ד' כוסות שבגאולה שאז הקב"ה עתיד להשקות את אומות העולם ד' כוסות של פורענות, וכנגד עתיד הקב"ה להשקות את ישראל ארבע כוסות של נחמות. וכמבואר לעיל, הרי שביציאת מצרים נפתח הצינור גם לגאולה העתידה, ולכן שייכים ד' כוסות דלעתיד – לחג הפסח. כ"ש וק"ו, שענין ד' כוסות דלעתיד שייך לאחרון של פסח, בסופו של יום, בסעודת משיח, שהוא כדי לעורר את גילוי הד' כוסות דלעתיד. שכן כל ה"גילויים דלעתיד" תלויים בעבודתנו עכשיו, והכוונה אינה רק להסיר את הדברים המונעים את הגילוי דלעתיד בקו של "סור מרע", אלא גם לעורר ולהמשיך את הגילויים דלעתיד, וע"י שתיית ד' כוסות ממשיכים את גילוי הד' כוסות דלעתיד.

ב. עפ"י הסוד: ענין זה של שתיית ארבעה כוסות בסעודת משיח, נתחדש כאמור ע"י כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב, בשנת תרס"ו. שנה זו התאפיינה בגילויים עמוקים ונשגבים, אך מפורטים ומוסברים להפליא במאמרי החסידות רבי הכמות ואדירי האיכות – של אדמו"ר הרש"ב. ההילולא שלו – ב' ניסן. בספרו הגדול "המשך תרס"ו" נתבאר כו"כ פרטים בענין הגילוי דלעתיד לבוא – אף שכתב הרמב"ם שדברים סתומים הם כו'. והנה י"ן, הרי לא רק שיש לו טעם אלא שגורם גם שמחה ותענוג ו"אין אומרים שירה אלא על הי"ן". וכידוע, ש"י"ן שייך ל'סוד'. מכיון שענינה של חסידות חב"ד הוא לא רק לגלות ולפרסם את תורת הבעש"ט, אלא להוסיף בה טעם ותענוג, כטעימה מ"תורתו של משיח" – וכהכנה וכלי לביאתו. אשר על כן – הוספת מנהג שתיית ארבע כוסות נתגלה ע"י הרבי הרש"ב – "הרמב"ם של תורת החסידות", ומאז נתפרסם והתקבל בכלל ישראל.

תורת מנחם

ספר

שיחות קודש בענייני גאולה ומשיח

על פי הוראת כ"ק אדמו"ר מה"מ, להוסיף בלימוד ענייני משיח וגאולה, כיוון שזוהי הדרך הישרה לפעול את התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש, והוסיף: הלימוד הוא לא רק בתור "סגולה" למהר את ביאת משיח והגאולה, אלא גם ובעיקר, כדי להתחיל לחיות בענייני משיח וגאולה. טרחה מערכת "שיחות קודש בענייני גאולה ומשיח", להוציא לאור ספר יקר ונעלה זה, הכולל בתוכו שיחות מהרבי, מהשנים תש"י - תשמ"א, העוסקות בענייני מלך המשיח והגאולה השלמה.

השיחות כפי שהן במתכונתן בספר זה, הן מתורגמות ללשון הקודש, מצוינות במראי מקומות ואי אלו הערות. תחילה, ראו אור בקונטרסי "יחי המלך" היוצאים לאור מידי שבוע, ובשנת ה'תשע"ג יצאו לאור בספר נאה זה המוגש בצורה נעימה לעין.

הנושאים הנדונים בספר: היחס לגלות, הציפיה והתפילה לגאולה, העבודה להבאת הגאולה, משיח נאו, שמחה אמונה וביטחון, מלחמת בית דוד, הם הכירוהו תחילה, בזכות נשים צדקניות, הנשיא הוא הכל, עקבתא דמשיחא, הגאולה כבר כאן, דמותו של משיח, ההליכה לקבלת פני משיח, אופן ביאת המשיח, כימי צאתך מארץ מצרים, זמן הגאולה.

נופך מיוחד ישנו בשיחות שאינן מוגהות על ידי הרבי, בהן נשמרו הביטויים, כפי שנאמרו מפי קודשו בלהב אש קודש, בהתבטאויות לבביות מעומק ליבו הקדוש, והם מעוררים לב ונפש ביותר.

את הספר ערכו: הרה"ת ר' לוי יצחק ניסלביץ והרה"ת גיא בצלאל קנטור.

ליקט תרגם וערך את השיחות: הרה"ת מנחם מענדל בליניצקי, מנכ"ל יד לילד המיוחד.

השתתפו בעריכת השיחות: המשפיע הרה"ח ר' חיים שלום דובער ליפסקר והמשפיע הרה"ח ר' שמריהו מטוסוב.

ניתן לרכוש אותו ב"חיש" - כפר חב"ד ובחנויות המובחרות.

הכל יהיה כשורה

לפני כשבועיים הגיעו לביקור בכפר חב"ד משפחה ליטאית מורחבת. כשנכנסו לבית הכנסת וחיפשו מקום ישיבה, הזמנתי אותם לשבת על ידי.

שוחחנו על הא ועל דא, ותוך כדי דיבור מגלה לי אבי המשפחה כי בפיו סיפור מיוחד על הרבי.

וכך מספר לי הרב אברהם ש': "היה זה כשהייתי ילד בן שש. הוריי היו מודאגים מאוד מכיון שעדיין לא יכולתי לדבר. הם לקחו אותי לטובי הרופאים אך דבר לא הועיל.

ה'ה לי דוד שבמסגרת עבודתו ב'מוסד' היה נוסע הרבה לארה"ב.

תמיד לקח אתו שק מלא של מכתבים (שרובם היו מסווגים מטעמי ביטחון) לרבי מליובאוויטש, לקבלת ברכות ועצות. בראותו את צערם של הוריי, הציע להם שיכתבו גם הם לרבי ויבקשו ברכה עבורי.

למרות שאנו משתייכים לחוג הליטאי (הייחוס שלנו מגיע עד הגאון מוילנא), היות ולא ראו מוצא אחר, כתבו הוריי את המכתב.

כעבור זמן קצר הגיע מכתב התשובה ובו הרבי מברך שהכל יהיה כשורה...

ואכן ב"ה הנס קרה: התחלתי פתאום לדבר!

ולפלא, כעבור חצי שנה בנסיעה הבאה של דודי, עת הביא כהרגלו עוד ערמת מכתבים, שאלו הרבי במפתיע: "מה שלום הילד אברהם ש'?"

הרבי זכר אותי... סיים את סיפורו בהתרגשות.

מאת הרב מנחם פרלשטיין

"מיום הלכי ל'חדר' ועוד קודם לזה התחיל להתרקם בדמיוני ציור גאולה העתידה - גאולת עם ישראל

מגלותו האחרון, גאולה כזו ובאופן כזה שעל ידה יהיו מובנים יסורי הגלות הגזירות והשמדות.

וכחלק מעתיד מזהיר זה וכחלק מגאולה זו יהיה "נשיא זה מלך.. שאין על גביו אלא ה' אלקיו",

והכל יהיה באופן אשר בלבב שלם ובהבנה מלאה - "יאמר ביום ההוא אודך ה' כי אנפת בי".

ממכתב הרבי באגרת ד'רכו - י"א ניסן ה'תשט"ז